

Deklaruojama valstybės politika, skatinanti turizmą, tėra tik deklaracija, nes jei neparodoma kažkas išskirtinio, nepaprasto, būdingo tik mūsų kraštui, ar tai bus įdomu turistui.

Švenčiame Lietuvos vardo paminėjimo tūkstantmetį, kurio net pavadinimas iškreiptas – sutrumpintas iki Lietuvos vardo tūkstantmečio, išmetus žodį paminėjimo ir tai jau skirtingi dalykai, tačiau... paminėjo savo kronikoje mus, baltus, kaip nužudžiusius su šventa misija atvykstantį Brunoną... Ir tai jau sensacija? Paminėjo, o gal daug anksčiau minėjo tik ne kaip Lietuvą, o kaip Sarmatijos teritorijos sudėtinę dalį, tačiau ar kam tai svarbu? Turime piliakalnių, turime nuostabią tautosaką, ir pagaliau archeologinius radinius, tačiau tylime, užuot apie tai garsiai skelbė pasauliui ir traukė pas save apsilankyti svetimšalius. Turim jūrą, tačiau ji šalta, o apie ekologiškai sudarkytas pakrantes ar beverta ir kalbėti. Televizija šiandien tapo ne mokomąja švietėjiška, o beprasmybes, politiką ir gąsdinimus kemšanti į žmonių galvas priemonė. Neturime nė vienos laidos apie mūsų krašto praeitį, istorijos pasakojimus. Monologu skambančią A. Bumbliausko laidą ar galima būtų pavadinti pažintine istorine laida. Kodėl nėra tokių laidų per televiziją? Tam, kad nesidomėtumėm savo krašto istorija?

Kas bandė suskaičiuoti, kiek Lietuvoje turime piliakalnių? Kas bandė pažvelgti į jų grožį? Reikėtų padėkoti ir nusilenkti interneto svetainės www.piliakalniai.lt kūrėjams, nors tiek, nes kas norės, tas ras, tačiau ar visi ieškos ir ar sugebės rasti. Pagaliau juk vienokios ar kitokios informacijos poreikį formuoja ne kas kitas, o žiniasklaidos priemonės, tarp jų ir televizija, tačiau televizijai, turinčiai bene didžiausią poveikį visuomenei, geriau rodyti pigius užsienio hollywoodinių kautynių filmus, iš kurių žiūrovas nieko nepasimoko, tik dar daugiau bukinamas. Kam tada tokia TV – toks nacionalinis transliuotojas, kuris neatlieka švietėjiškos misijos mokant ir sukeliant poreikį pažinti savo istoriją? Matyt, kažkam yra naudinga, kad neieškotumėme savasties, o klusniai taptume vienodais europiečiais.

Nežinau, gal nemokėjau rasti, tačiau neradau informacijos, kad būtų sukurtas filmas apie piliakalnių, neradau, kad būtų filmas apie kūrėjas, neradau pasakojimų apie archeologinius radinius bei jų reikšmę ir kitados buvusį mūsų kultūros paveldą. Galima būtų suprasti tokią situaciją sovietmečiu, nes tuomet buvo aiškinama, kad visą progresą atnešė komunistinis režimas. Bet dabar?.. Krikščionybė? Manau, praėjo ir tie nesantaikos laikai, kai bažnyčia kaip įmanydama siekė naikinti senąjį tikėjimą ir su tuo susijusį paveldą. Dabar kaip ir nebėra tokios nesantaikos, tad kodėl nekalbame, kodėl nerodome, nepasakojame ir nemokame savo istorijos? Švietimo įstaigos, galinčios rūpintis savo krašto istorijos propagavimu, neskiria jokio dėmesio, kad būtų sukurti ir rodomi mokyklose mokomieji pažintiniai filmai. Vėliau stebimės, kodėl užaugę mūsų vaikai palieka savo kraštą, o užsieniečiams esame visai neįdomūs. Istorija ir jos praeities grožybė tedomina pavienius mokslininkus ir istorikus, nes bendra politika greičiausiai yra nukreipta taip, kad kuo mažiau pažintume savo istoriją, nes tada negalėtume didžiuotis savo šalies didingumu ir nuolankiai vykdytume mums valdžios primestus žaidimus. Kur reikia, esame pagąsdinami krize, kur reikia, patapšnojami. Alkis žinoti ir pažinti užkemšamas naujametiniams fejerverkais ir tuščiu TV eteriu, kuriame vyrauja smurtas, seksas, savanaudiškumas.

O kam gi mokyti darnos, pažinimo, tautiškumo jausmo?..

Kuo galime didžiutis?

Antradienis, 10 kovas 2009 23:04

Kuo skiriasi ši situacija nuo sovietinės, kai tada nekalbėjo ir dabar nekalba. Vienų tylą jau įvertinome. O kokia kitų tylos priežastis?

Atlantas